ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὦ ! ἐγώ, ἀπάντησε μ'ἕνα ἐλαφρὸ χασμουρητὸ ὁ κόμης, δὲ θὰ εἶχα καμμιὰ ἀντίρρηση στὰ σχέδια σας. Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ σᾶς γνωρίσω εἶνε ὅτι τὰ ἔσοδά μου τελευταῖα λιγόστεψαν καὶ ὅτι δὲν θὰ κάνω καμμιὰ οἰκονομία, ὥστε ἂν ἀποβλέπετε στὴν κληρονομιά μου κάνετε ἄσχημα.

Ἡ φράση αὐτὴ μ' ἐπλήγωσε· κοκκίνισα...

— Δὲ σκέπτομαι παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό μου, τοῦ ἀπάντησα.

Ὁ πατέρας μου χαμογέλασε.

— Εἶνε καιρὸς πιά, μοῦ εἶπε, καταλληλότατος μάλιστα, νὰ ἐκλέξετε ἕνα στάδιο.

— Ποιό, κύριε ;

— Αὐτὸ ἀποβλέπει σᾶς.

— Μοῦ φαίνεται, τοῦ ἀπάντησα τότε, ὅτι γιὰ ἕνα εὐπατρίδη δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνα στάδιο μονάχα, τοῦ στρατιώτου.

Ὁ κόμης συγκατάνευσε.

— Θὰ φύγω αὔριο, ἐπρόσθεσα.

— Γιατὶ αὔριο ; Νὰ φύγετε ἀπόψε. Πάρτε μαζί σας ἕνα ὑπηρέτη, δυὸ ἄλογα καὶ φευγᾶτε σήμερα· οἱ ἀποσκευές σας εἶνε ἕτοιμες, διάταξα.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησα ὑποκλινόμενος.

Ἡ καρδιά μου εἶχε φουσκώσει, ἀλλὰ αὐτὸς ἔκανε πὼς δὲν τὸ πρόσεξε.

Ἐπῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕνα σφραγισμένο φάκελλο κ' ἕνα πορτοφόλλι γεμάτο καὶ μοῦ εἶπε :

— Πάρτε τα αὐτά. Εἶνε δυὸ φυλαχτὰ ποὺ δὲν εἶνε ἄξια περιφρονήσεως. Τὸ ἕνα εἶνε ἕνα γράμμα ἀπευθυνόμενο στὸν εὐγενέστατο Ζὰκ Ἀμυὸτ μέγαν ἐλεόνομον τοῦ βασιλέως, ὑπουργὸν καὶ πρύτανιν τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων. Ὁ εὐγενέστατος Ἀμυὸτ εἶτανε φίλος μου καὶ ἴσως σᾶς βοηθήσει νὰ προοδεύετε.

Πῆρα τὸ γράμμα καὶ τὸν ξαναχαιρέτησα.

— Τὸ βαλάντιον περιέχει πεντακόσες πιστόλες, ἐξακολούθησε ὁ κ. ντὲ Μορλάκ. Τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ λαβαίνετε κάθε χρόνο ἀπὸ σήμερα. Φροντίστε ὥστε αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ σᾶς φτάνουν, ἐπειδὴ θὰ μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ σᾶς στείλω περισσότερα. Στὸ καλό, ὑποκόμη...

Καὶ ὁ πατέρας μου, ξανάρχισε τὸ διάβασμά του...

Ἔμεινα ἀκίνητος στὴ θέση μου, σὰ νὰ μὲ εἶχε χτυπήσει κεραυνός, μὴ μπορῶντας νὰ πιστέψω ὅτι θὰ ἔφευγα χωρὶς νὰ μοῦ σφίξει ὁ πατέρας μου τὸ χέρι.

Σὲ λίγα λεπτὰ ὁ πατέρας μου ὑψώνοντας στὴν τύχη τὰ μάτια μὲ εἶδε νὰ περιμένω ἀκόμα μπροστά του.

— Λοιπόν... μοῦ εἶπε ἔκπληκτος, τί περιμένετε ;

— Τίποτε, ἀπάντησα.

Καὶ μὲ τὴν καρδιά μου πληγωμένη βαθειὰ ἔκανα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Τότε, ὁ πατέρας μου σὰ νὰ εἶχε μετανοιώσει, μοῦ εἶπε :

— Ἀλήθεια, ὑποκόμη...

Ἐγὼ σκίρτησα ἀμέσως μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θἄβλεπα στὸ πρόσωπό του κανένα φιλικὸ χαμόγελο, ὅτι θἄκουγα κανένα λόγο τρυφερό.

Μὰ αὐτὸς μὲ τὴν ἴδια ξηρότητα ποὺ εἶχε καὶ πρίν:

— Ἐπειδὴ ἔχετε τὴν τιμὴν νὰ φέρετε τὸνομά μου, μοῦ εἶπε, προσπαθῆστε νὰ μὴ τὸ κηλιδώσετε.

Καὶ μὲ μιὰ κίνηση μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι ἡ συνομιλία μας εἶχε τελειώσει.

Σὲ μιὰ ὥρα ἔτρεχα καλπάζοντας πρὸς τὸ Παρίσι.

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Βρινδινοῦ ὁλοένα καὶ μεγάλωνε ὅσο ἄκουγε τὴν ἱστορία τοῦ ὑποκόμητος. Πολλὰ σκοτεινὰ γιὰ τὸ Φλορεστὰν σημεῖα της τοῦ εἶχαν φανεῖ ἁπλούστατα, λογικὰ καὶ φυσικώτατα. Ἕνα μέρος μονάχα τοῦ ἔμενε νὰ καταλάβῃ. Ἐπλησίασε ἀκόμα πρὸς τὸ κρεββάτι κ' ἐδιπλασίασε τὴν προσοχή του.

— Δὲ θὰ σᾶς περιγράψω, ἐξακολούθησε ὁ Φλορεστάν, τὴ ζάλη ποὺ μοῦ ἦρθε ὅταν ἀντίκρυσα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Παρίσι. Εἶχα φτάσει ἀκριβῶς τὶς ἡμέρες τῶν ἑορτῶν τῆς στέψεως. Χάρις στὴν προστασία τοῦ ἐλεονόμου προσκολλήθηκα σχεδὸν ἀμέσως στὴν αὐλὴ τοῦ Καρόλου Θ'. ποὺ εἶταν ἀκόμα παιδὶ δώδεκα χρόνων.

Μόλις πέρασε ἕνας ἀκριβῶς χρόνος, ὁ ἐπίδομα τῶν πεντακοσίων πιστολῶν ἔφτασε μαζὶ μ' ἕνα σύντομο γράμμα τοῦ πατέρα μου. Στὸ γράμμα αὐτὸ δὲ ζητοῦσε καμμιὰ πληροφορία σχετικῶς μὲ τὴν κατάστασή μου ἢ τὴν ὑγεία μου, μὰ ἁπλούστατα μοῦ ζητοῦσε μ' ἀπόδειξη παραλαβῆς τῶν πεντακοσίων πιστολῶν.

Ἐγώ, ἀπεναντίας, τοῦ ἔγραψα δεκαπέντε ὁλόκληρες σελίδες γεμάτες ἀπὸ στοργὴ καὶ σεβασμό, μὲ τὴν ὑπόθεση ὅτι ἡ κλειστὴ ἐκείνη καρδιὰ θἄνοιγε ἐπιτέλους. Ἀδίκως περίμενα ἀπάντηση.

Μετὰ δώδεκα μῆνες ἀκριβῶς ἔλαβα πάλι τὶς πεντακόσιες πιστόλες μ' ἕνα γράμμα συντομώτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ φιλοτιμία μου εἶχε πληγωθεῖ κ' ἐμιμήθηκα ὡς πρὸς τὴν λακωνικότητα τὸν πατέρα μου στὴν ἀπάντησή μου.

Μὰ τὸν ἄλλο χρόνο —πρᾶγμα παράδοξο ! — οὔτε γράμμα, οὔτε λεπτὰ ἔλαβα.

Αὐτὸ μὲ δυσαρέστησε πολὺ γιατί, ζῶντας μέσα στὴν αὐλή, ἔκανα ἀρκετὰ ἔξοδα. Ἀναγκάστηκα λοιπὸν νὰ τὰ περιορίσω.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγκατέλειψα τὸ Παρίσι, δηλαδὴ τρία χρόνια κατόπιν, ὁ πατέρας μου δὲν ἔδειξε κανένα σημεῖο ζωῆς. Θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ γράψω καὶ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσω τὴν ὑπόσχεσή του σχετικῶς μὲ τὸ ἐτήσιο ἐπίδομα, μὰ ἡ περηφάνεια μου μ' ἐμπόδισε νὰ τὸ κάνω.

Προσπαθοῦσα λοιπὸν νὰ ζῶ μὲ τὸ μισθό, φροντίζοντας συγχρόνως νὰ ἐξασφαλίσω τὴν σταδιοδρομία μου.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον εἶχα ἀνατραφεῖ ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐμπόδιο στὴν τύχη μου· εἶχα ἀποκτήσει ἕνα σωρὸ ἐπαρχιώτικες προλήψεις, μισοῦσα τὰ ψέμματα, ἡ ὑποκρισία μ' ἔκανε ν' ἀγιανακτῶ, ἡ κολακεια μὲ θύμωνε... μὲ δυὸ λόγια εἴμουν ἕνας ἀγριάνθρωπος.

Γι' αὐτὸ μὲ εἶχαν νομίσει στὴν αὐλὴ γιὰ κουτό, ἴσως καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲ μποροῦσα νὰ προοδεύσω, ἐνῷ οἱ ἄλλοι συνεδελφοί μου κάθε μέρα βαθμοὺς καὶ ἀξιώματα ἔπαιρναν.

Βλέποντας λοιπὸν ὅτι δὲ θὰ μποροῦσα νὰ προοδεύσω μέσα στὸ παλάτι, ἀποφάσισα νὰ φύγω καὶ νὰ τεθῶ μαζὶ μὲ τὸ σπαθί μου στὴν ὑπηρεσία ὁποιουδήποτε ξένου ἔθνους - φτάνει νὰ μὴν εἶταν ἐχθρικὸ στὴ Γαλλία.

Ἀλλὰ πρὶν ἐγκαταλείψω τὴν Γαλλία, ἔκρινα καλὸ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν πατέρα μου καὶ νὰ τοῦ γνωρίσω τὴν ἀπόφασή μου, ἂν καὶ τὸ εἴξερα ἀπὸ πρὶν ὅτι λίγο θὰ τὸν ἔνοιαζε. Ὡστόσο εἶταν πατέρας μου καὶ ἐνό μιζα ὅτι ἔπρεπε νὰ ξέρει τί θὰ ἔκανα.

Ἕνα ὡραῖο πρωῒ λοιπὸν βρέθηκα στὸν πῦργο. Ἡ πόρτα του εἶταν ὀρθάνοιχτη. Πέρασα λοιπὸν τὸ σκαλοπάτι καὶ μπῆκα μέσα στὴν αὐλὴ τῶν τιμῶν, ἡ ὁποία μοῦ ἔκανε ἀμέσως ἐντύπωση λόγῳ τῆς ἐγκαταλείψεως στὴν ὁποία βρισκόταν.

Τὰ ποδοβολητὰ τοῦ ἀλόγου μου δὲν προσείλκυσαν τὴν προσοχὴν κανενός. Μονάχα ἡ ἠχὼ μοῦ ἀπάντησε.

Πέζεψα τότε, καὶ κατατρομαγμένος σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη αὐτὴ σιωπή, διέτρεξα ὅλα τὰ διαμερίσματα τῶν ὑπηρετῶν. Δὲν εὗρῆκα κανένα.

Κανένα ἄλογο δὲ βρισκόταν στοὺς σταύλους, κανένας σκῦλος στὶς αὐλές, κανένας ὑπηρέτης πουθενά.

Στὰ ἔρημα μαγειρεῖα οἱ φωτιὲς εἶταν σβησμένες καὶ φαινόντουσαν ὅτι εἶχαν χρόνια ν' ἀνάψουν.

Ἕνας φόβος μ' ἔπιασε ἀμέσως καὶ μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα μήπως εἶχε πεθάνει ὁ πατέρας μου. Μὲ παλμοὺς στὴν καρδιά μου ἐμπῆκα στὸν πῦργο καὶ διευθύνθηκα πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα μου. Μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε σήκωσα τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας.

Λόξα σοι ὁ Θεός ! ὁ κύριος ντὲ Μορλὰκ εἶταν ἐκεῖ.

Καθισμένος μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι, σκυφτός, ἐδιάβαζε.

Κοντά του, ἀπάνω σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι, βρισκόντουσαν τὰ λείψανα ἑνὸς λιτωτάτου δείπνου, ἀπὸ νερό, ψωμὶ καὶ λίγους καρπούς. Ὅσο γιὰ τὰ πλούσια ἔπιπλα ποὺ ὁ κόμης ἀγαποῦσε νὰ περιστοιχίζεται, αὐτὰ εἶχαν γίνει ἄφαντα.

Κατάλαβα τὰ πάντα.

Καθισμένος μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι σκυφτός, ἐδιάβαζε...

Ὁ ἀνεξήγητος πλοῦτος τοῦ πατέρα μου ὅπως ἦρθε, ἔτσι καὶ εἶχε φύγει. Ἐὰν ἐδῶ καὶ τρία χρόνια ὁ πατέρας μου εἶχε πάψει νὰ μοῦ στέλνει τὸ ἐπίδομα ποὺ μοῦ ὑποσθέθηκε, αὐτὸ ἔγινε γιατὶ κι' ὁ ἴδιος ἐστερεῖτο τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸζῆν, γιατὶ τρία χρόνια τώρα, ὁ μυστηριώδης ἱππεὺς δὲν εἶχε φανεῖ στὸν πῦργο...

XI

Ὅπου ὁ Φλορεστὰν παρατηρεῖ ὅτι κάτι τοῦ λείπει...

Ἀκούγοντας τὰ βήματά μου, ὁ πατέρας μου ὕψωσε τὰ μάτια του.

— Ἄ, εἶπε ἥσυχα, εἶστε σεῖς, ὑποκόμη ; Νόμιζα πὼς εἴχατε πεθάνει.

Τέτοια εἶταν ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πατέρά μου ὕστερ' ἀπὸ πέντε χρόνων χωρισμό, μὰ δὲ μ' ἐλύπησε καθόλου, γιατὶ τὴν περίμενα.

(Ἀκολουθεῖ)